

Strenču psihoneiroloģiskā slimnīca
Informatīvi izglītojošā
avīze

PARKS

2005. gada

Nr. 19

novembris

= 1 =

Svētku mēnesis

Šis mēnesis ir mūsu valstī – Latvijai svētku mēnesis. 11. novembrī atzīmē Lāčplēša dienu. Šajā dienā godinām varoņus, kas cīnījās pret bermontiešiem. Šogad Strenčos notiks ikgadējais lāpu gājiens uz Slokas atdusas vietu Strenču kapos.

18. novembrī svinēsim 87 Latvijas Republikas proklamēšanas dienu. Kad dibināja Latvijas Republiku, Latvijā jau bija attīstīta ekonomika, bagāta un daudzveidīga kultūras dzīve, tajā risinājās sarežģīti valsts pārvaldes formu meklējumu procesi.

Iedegsim svečītes arī šajā dienā – Latvijas dzimšanas dienā. Būsim arī mēs savas zemes patrioti un apmeklēsim 17. novembrī Pacientu klubā Latvijas dzimšanas dienai veltīto koncertu. Savās sirdīs novēlēsim Latvijai tālāku attīstību un augšupēju.

= Inga Siliņa =

Tuvojoties Adventes laikam.

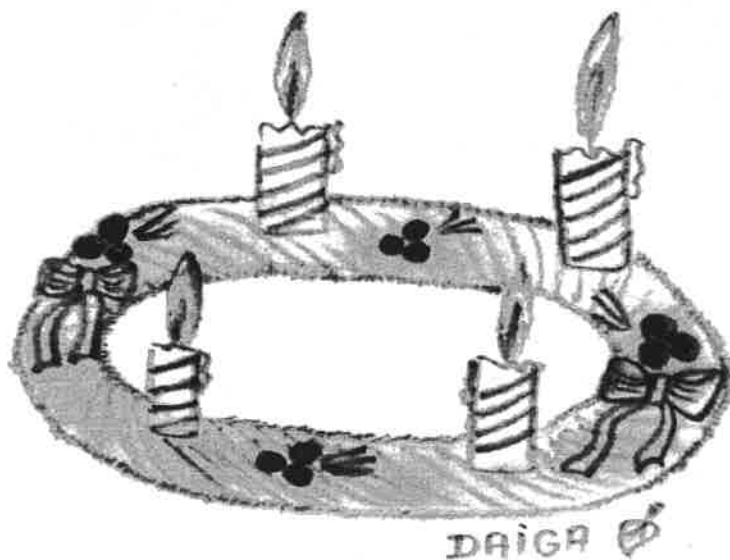
Klāt novembris, kad jūsu mājās sveču koris runā un uz egles zariem atrod savu vietu. Lai zaļā cerība šos svētkus godā un liesmiņas gaismā siltu mieru rod! Arvien biežāk atceramies un pielūdzam Dievu. Piedalāties svētbrīžos, lai ar ticību dzīvotu tālāk. Spējam piedot un paši lūdzam piedošanu. Tas ir laiks, kad sirdis ir satraukuma pilna. Tas ir mierīgs un reizē priecīgs nemiers, jo zinām, ka drīz pienāks Ziemassvētki. Tad mirdzēs baznīcas logos uguns un svētku zvani skanēs.

= Ar cieņu Ilze Vimba =

Uz galda vainags
Tērpies svētku rotā,
Un četras sveces
Savu kārtu gaida.
To pirmo aizdegšu
Es, domājot par Dievu,
Par savu ģimeni,
Par visu pasauli.
Otrā – ticībai lai deg.
Ja ļoti tic, Var lielus kalnus veļt.
Un pamazām
Jau trešās kārtā klāt,

Tā – cerībai
Lai savu gaismu dod;
Bez cerības
Ir dzīvot gaužām grūti.
Un, lūk, arī ceturtā!
Ceturtā par mīlestību degs.
Par cilvēku
Un Dieva mīlestību.
Par mīlestību,
Kas mīt mūsu sirdīs
Pret tēvzemi,
Dievu, cilvēkiem.

= Inga Siliņa =

= 2 =
INGA SILIŅA

„Mana dāvana ir rindas šīs
Visiem, kas tās lasa...”

Bieži klausāmie dzeju un domājam – nu, kas gan tur liels, pantīņus sacerēt... Nu jā, kas gan tur liels! Katrs varam, ja vien gribam, protams. Tikai – vai spējam tā, lai nesanāk citu sirdis ietrīsētas, mūsu dzejoļus klausoties? Te nu nolaižas rokas... nesanāk –viss! Tik tādas peršņas lielākoties pa lapām lieka un smeļ. Vai tad tā ir dzeja?! Nav un nav. Tāpēc tagad parunāsim par cilvēku, kurš dzīvu mūsu vidū un raksta Dzeju. Parunāsim par Ingu Siliņu – 6. nodaļas pacientu, daudzpusīgu, talantīgu: dzejnieci, māti, sievu. Galu gala – gluži vien vienkārši trauslu sievieti.

Ilgās vienmēr pēc skaistā un labā,
Nedienām cauri staigāts ir daudz.
Gan jau atnāks diena reiz tāda,
Atnesot skaisto un labo sev līdz.

/I. Siliņa 18.01.1994./

Tādus vārdus Inga reiz ir teikusi pati par sevi un arī šodien uzskata, ka tie visprecīzāk raksturo viņu. Varbūt. Katrs cilvēks visprecīzāk jūt, kāds viņš ir. Mēs, citi esam tikai skatītāji, katram no mums ir savs viedoklis, bet par tā pareizību ne jau mēs lemjam...

Pirmo dzejoli Inga uzrakstīja 1993. gadā kādā skumjā brīdī. Vienkārši un viegli uz papīra virknējās vārdi, atskaņas, ritms... it ka kāds priekša teiktu.

„... Tu biji tik maigs,
Tu biji tik jauks,
Bet laimei savs laiks...”

Inga dzimusi un augusi Alūksnē. Ir liela savas dzimtās pilsētas patriote – tas jūtams arī viņas dzejā, kuras krietna daļa ir veltīta Alūksnei.

Ingas Siliņas divas lielas mīlestības un lepnums: dzeja un ģimene. Ģimenes apstākļi ļoti smagi, jo slimo ne tikai Inga bet arī viņas vīram Ainim ir smaga, reti sastopama slimība. Visi trīs bērni mācās – ir ļoti patstāvīgi un izpalīdzīgi. Citādi jau nebūtu iespējams izdzīvot šajā pasaulē. Vecāka meita ļoti labi mācās (ārpusklases nodarbības). Pateicoties labajam sekmēm, meitene pat izceļojās pa ārzemēm. Otra meita mācās Valkas ģimnāzijas 11. klasē ar mūzikas novirzienu. Dēls šobrīd mācās un arī strādā Rīgā, bet līdz brīdim, kamēr beidz 9. klasi, dziedāja Alūksnes luterāņu baznīcas korī. Kopā ar kori zēns apceļoja Sibeliusa dzimteni Somiju, kur koncertēja dažādās baznīcās.

Inga slimo jau 13 gadus un tieši šajā laikā attīstījās viņas dzejnieces talants. Jāpiebilst ka, kā pirmo reizi mūsu slimnīcā, tā arī tagad Inga Siliņa ārstējas 6. nodaļā dakteres Elitas Rusmanes prasmīgajā un uzmanīgajā aprūpē. Mums savu talantu Inga atklāja tikai tagad un esam pārliecinājušies par tā daudzveidību.

Ingas dzejas galvenās tēmas ir: jūtas, daba, mīlestība, pārdomas par dzīvi (šos dzejoļus viņa pati mīļi sauc „Prātuliņām”). Ir sarakstījusi arī ludziņu bērnodārzam. Diviem Ingas dzejoļiem ir sacerēta mūzika, tā pārvēršot tos par dziesmām. Vienam melodiju sacerēja Inga pati un to mēs varējām noklausīties rudens ieskaņu koncertā „Atnāc un neaizej”. Dziesma „Atnāc” Ingas izpildījumā skanēja brīnišķīgi un vārdi...

„... Zini, es gaidu ik brīd.
Atnāc!”

Otra dziesma ir domāta bērniem un tās mūzikas autore ir kāda Alūksnes mūzikas skolas skolotāja.

Nopietni publicēties Inga sāka 2002. gada 28. novembrī „Alūksnes ziņās”. No tā laika šā laika literārajā pielikumā varam lasīt regulāras Ingas Siliņas publikācijas.

Ingai ir divu veidu dzejoli: optimistiskie un pesimistiskie. Publicēt gan cenšas optimistiskos, jo viņas pārlicība skan:

„Kādēļ citiem uzspiest
Savu sāpi.
Svešie jau to nesapratīs,
Manu sāpi izsāpēt tie nevarēs.”

Mūsu sarunas beigās, zodu atspiedusi plaukstā un domīgi lūkodamās ārā pa logu, Inga nosaka: „Mana dzīve atgādina seriālu.” un man atliek vien tam piekrist.

Autore: Guna Drēgere 6.nod.

NEDAUDZ PAR SĀLI.

Mēdz teikt, ka sāls ir „Baltā nāve”, bet tā nebūt nav. Sāls mūsu organismam ir ļoti nepieciešams, bet kāds – to šoreiz noskaidrosim.

Kāpēc kaitīgi lietot pārāk daudz sāls?

Sāls, kas ir nātrija hlorīds, organismā aiztur ūdeni. Tāpēc visa sāļā cienītāja, kurai pat nav lieko kilogramu, izskatās resnāka un sver vairāk, nekā varētu būt optimālā variantā. Pārlieta aizraušanās ar sāli paaugstina arteriālo spiedienu un bieži rada galvassāpes, kā arī, izjaucot apmaiņas procesus galvas smadzeņu šūnās, liek mums izjust beziemesla nogurumu. Daži mediķi uzskata, ka pārmērīga sāls lietošana provocē alerģiju rašanos.

Vai var pilnībā atteikties no sāls?

To nedrīkst darīt, jo nātrijs nodrošina, ka barības vielas iekļūst šūnās, bet sāļvielas – tiek izvadītas no organismā. Šāds deficīts izraisa muskuļu ļenganumu, pastāvīgs tā trūkums iespaido arī sejas ādu – krunciņas parādās agrāk. Jāpiebilst, ka mūsdienu cilvēki sāls deficītu vienkārši nepiedzīvo.

Cik daudz sāls mums ir nepieciešams?

Dietologi rekomendē dienā uzņemt ne vairāk kā 6 gramus, kas aptuveni ir 1 tējkarote. Bet, pirms ber to klā pie ēdiena, atceries, ka diezgan daudz sāls satur arī maize, desas, šķiņķi, sieri un citi gatavie produkti.

Kāpēc jūras sāls ir labāks?

Tas satur daudz noderīgu mikroelementu – magniju, jodu, fluoru un salīdzinoši maz tīrā nātrija hlorīda. Tāpēc tas vienlaikus ir gan sāļš, gan lietderīgs.

Ko darīt, ja sāls ēsts par daudz?

Augļi (piemēram, vīnogas, banāni, kivi, aprikozes, kā arī žāvētas plūmes) satur daudz kālija, kas palīdz izvadīt no organisma sāls pārlikumus. Tāpēc slāpes pēc sāļa ēdiena baudīšanas ne sliktāk par glāzi ūdens remdēs arī gatavas aprikozes.

Ar cieņu – Daira (materiāls sagatavots no „Lilit” oktobra numura.)

Cepumu torte.

Ja cepumi tev mājās ir
Un biezpiens, saldaiss krējums,
Tad atliek zapti sameklēt,
Un torte vārēs tapt.
Liek cepumus uz papīra,
Lūk, pirmā kārtā klājas,
Tad zapti uzsmērēt viens, div',
Un atkal cepumu kārtā.
Krējums saputots jau man,
Biezpienu vēl pielikt,

Uz cepumkārtas virsū bāzt,
Lai torte izveidojas.
Tā kārtu kārtām likšu es,
Līdz krājumi man beidzas.
Pa virsu putukrējumu
Un atrast šokolādi,
Ja uzkaisa pa virsu,
Tad iebāzt vēsumā uz brīd',
Un dzīrēs varēs sākties.

Irēnas Berkules izstāde rehabilitācijas centrā „RASA”.

Saskaņā ar sev gribu dzīvot,
Saskaņā ar dabu vēlos būt –
Ar to kaiju baltspārnaino, brīvo
Ar to mazo mārīti uz rūts.
(Ā. Elksne)

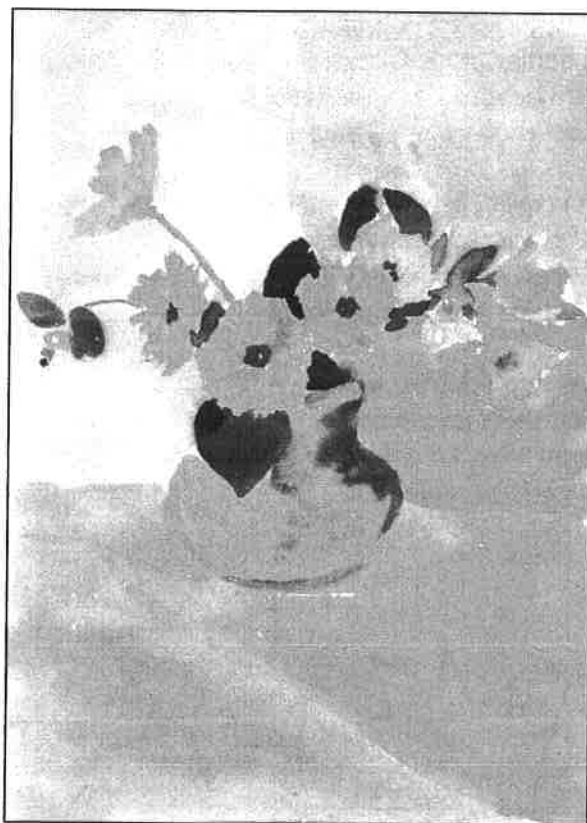
Kādu atvasaras dienu ejot pa mūsu parka celiņiem satiku jauku meiteni, kura turpat uz soliņa zīmēja līdzās sēdētājus. Tas man atgādināja lielpilsētas, kur mākslinieki garāmgājējus priecē ar savu darbu, zīmējot viņu portretus un ņemot par to samaksu. Te pie mums Irēna Berkule to darīja sava un citu prieka pēc.

Gribējās ar mākslinieci iepazīties tuvāk, tāpēc sarunāju tikšanos. Irēna ir no Gulbenes rajona, strādā ar bērnu dārza audzēkņiem, vadot viņiem fizikultūras nodarbības. Irēnas mīlestība uz gleznošanu ir ģimenes mantota, jo viņas radnieks Juris Ģērmanis, Latvijā ir pazīstams mākslinieks. Bez gleznošanas viņš jau vairākus gadus vada arī Mākslas studiju bijušajā VEF kultūras pilī. Šo studiju apmeklē arī Irēna, tur viņa glezno eļļas darbus. Studijai ir bijušas izstādes, kurās arī Irēna ir piedalījusies. Lai lietderīgi aizpildītu brīvo laiku arī pie mums, Irēna ņēma rokā otiņu. Šeit viņa izvēlējās akvareļglezniecības tehniku (tehniski tas bija vairāk iespējams). Sākumā par viņas iedvesmas avotiem bija visas ziedu vāzītes, kas rotāja nodaļas telpas, pēc tam viņa ķērās klāt grūtākai lietai, cilvēku portretu veidošanai.

Par viņas paveikto šajā īsajā laika brīdī liecināja izstāde, ko ar viņas atļauju noorganizējām rehabilitācijas centrā „RASA”. Šeit apmeklētāji portretos centās atpazīt savus draugus un kolēģus. Noslēgumā kuplā interesentu lokā pie tējas tasēm veidojās diskusija par redzēto. Irēna daļiņās atmiņās par interesantiem notikumiem no viņas kā mākslinieces dzīves.

Vēlam viņai veiksmi un lai šis vaļas prieks viņu bagātina un priecē. tas lai dod spēku dzīvei. Mēs sakām paldies par gaišajiem mirkļiem, ko sniedza tikšanās ar viņas darbiem.

RASAS vadītāja Sandra Pakalne

3. nodaļas pacienta Viestura Siliņa dzeja

Sāc dienu ar smaidu,
vienkāršu, sirsnīgu smaidu!
Zini! Daudzi to gaida
Un uzsmaidīs Tev līdz.
Pat brīžos kad smaga šķiet diena,
Uzsmaidi citiem, tas līdz!

Mani šorīt kāds pamodināja
Ne slavēja, ne rāja,
Klusi atnāca un gāja.
Es pie sevis nodomāju:
„Vai šī ir mana māja,
Vai atslēga bij' vāja?”

Dievam atslēgu nevajag
Viņš visas durvis vaļā ver,
Un visus savā tuvumā tver.
Un arvien viņš satikt cer
Sirdis mīlošas, kam gaisma der!

Ceļš

Ir grūti uz taisna ceļa stāt
Nāk domas prātā drūmas un pielīp klāt.
Arvien no tām jābēg un jāmeklē –
Kas ceļ spārnos un nebiedē.

Diena darbi par visu pārklājas.
Mierīgs kļūstu es un prāts kļūst ass
Līdzās cilvēki mierīgi kļūst
Tā kā vasarā mierīgi upes plūst.

Vajag visu sakārtot spēt!
Gribēt, varēt un uzvarēt!
Pieņemt visu, ko dzīve var dot!
Visu gaišo pasaulei dot.

Šai dzīvē bijis viss.
Gan smiekli, asaras un dziesmas,
Gan kaisle, aizraušānās, briesmas.
Vien gribētos vēl mīlas liesmas
Un tajās degt līdz tumsa klāj.
Un dzīvot, citiem prieku dod,
Par sevi mazāk domājot!

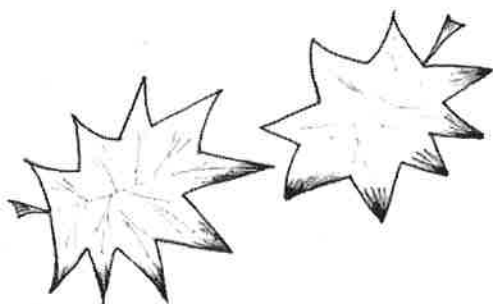
Nejau katra diena Tev nesīs
Ziedu klēpi, prieka asaras,
Tomēr katrā palēkā dienā
Var atcerēties – desmit saulainas vasaras.
Un skaists ir tas mirklis,
Kad prātā pulsē
Ceriņi, liepas, asteres
Nāks atkal pelēkas dienas
Būs vakari tumši un asaras.
Bet gaiša sirds vienmēr Tev blakus,
Atnesīs gaidītās pasakas.

Man vairāk nepieder nekas,
Tik sapņi, raibas atmiņas.
Kā tauriņš ilgus gadus skrēju
Un tā es visu pazaudēju.

Es ilgi meklēju to ceļu
Kas būtu ejams tikai man.
Ir dzīvē redzēts miljons seju
Ir bieži dzirdēts kapu zvans.

Par spīti visam – gribu dot
Vēl kādu rindu sadzejojot
Vēl ilgi strādāt, izturiet,
Vēl prieku rast un jautri smiet.

No māla krūzes pienu dzert
Un zaļā zāle kāju spert.
Pie jūras saules rietā vērsties
Un reizēm labā pirtī pērties.

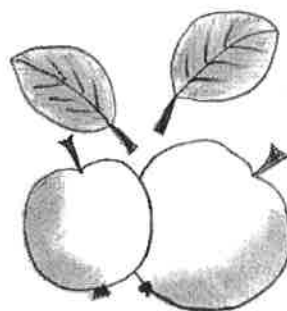
6. nodaļas pacientes Ingas Siliņas dzeja

Novēlējums.

Ejiet pa dzīvi
Ar redzīgām acīm,
Gan skaisto, gan neglīto saredzot,
Ejiet pa dzīvi ar dzirdīgām ausīm,
Gan labā, gan slikto sadzirdot.
Ejiet pa dzīvi ar atvērto sirdi,
Lai labais un skaistais jūs priecēt prot,
Bet neglīto un slikto iznīdē,
Bēdās otram palīdzot;
Ar savām rokām, smaidu,
Dzīves ceļu skaistu pārvēršot.

Dzīve ir nebeidzamas kāpnes.
Kāpnes var vest
Gan augšup, gan lejup.
Kur nu kuro, un kā kuro reizi.
Kurp tās ved mani?
Kurp tās ved tevi?
Kurp tās ved cilvēku?
Un pats galvenais
kurp tās ved pasauli?

Jel iedodiet skaistus vārdus manām lūpām,
Jel iemāciet skaistus darbus manām rokām,
Es vēlos radīt skaistumu šai dzīvē,
Kas saulainu prieku rod cilvēku sirdīs.
Cik apkārt daudz ir skumju acu un siržu!
Kaut manas spēkos būtu radīt tādu daiļumu,
Kas tajās mazu prieka dzirksti dedz.

DAĪGA

Prātuliņas.

Savās sāpēs un raizēs
Mēs esam vieni paši.
Ja arī ar kādu vārdos
Mēs dalāmies sāpēs,
Tomēr sāpīgums nepazūd.
Tikai, ja dalāmies
Ar iejūtīgu sirdi,
Mēs sāpinām arī to.

Ir senie draugi atkal kopā,
Un naidis jau sen kā aizmirsies.
Ļauj bērņībā un jaunībā mums atgriezties.

Mēs cīnījāmies ar dzīvi
Kā vientuļnieks ar vētru.
Kaut gan esam brīvi,
Gandrīz netiekam uz priekšu.

Nekas vairs nebūs, tā kā bijis,
Tik skaistas, mīļas atmiņas.
Un laimīgo dienu atblāzma,
Sirdī vēl ilgi mājās.

Dzīve skrien uz priekšu,
Laiks neapstājot steidz.
Lai nesauc tevi lieku,
Nu reizi slinkot beidz!

Kādēļ cilvēku jūtas
Aizkustina salūts?
Salūta uguntiņa –
Kā krītoša zvaigzne.
Tik daudz gribas vēlēties,
Salūtā lūkojoties!
Vēlies, cīnies par vēlamo –
Varbūt piepildās!...

Šorīt saule spoži spīd,
Aukstais gaiss
Elpu cērt ciet.
Gaiss sudrabā mirdz –
Sarma krīt.

Rīta saules staros
Zāle sudrabā mirdz.
Zāles sudrabs – arī tas
Ir milzīga bagātība;
Rasas mitrums ir valgme
Tātad – dzīvība.

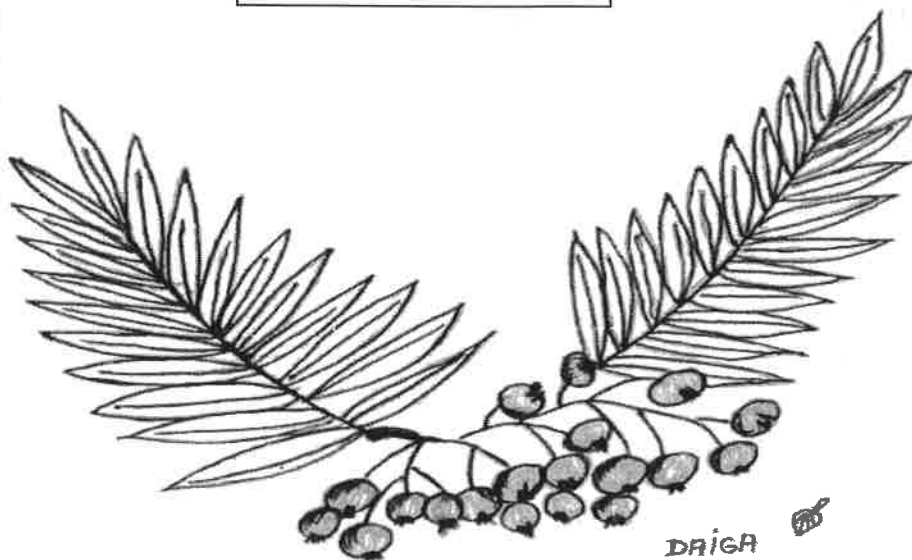
Vēl sniega nav
Bet gaisā vēsums valda.
Vēl lietus līst,
Bet zaru rokās sasalst.
Koki un krūmi pošas svētkiem –
Tie uzvelk ledus mētelīšus,
Un ielu lampu gaisma – burve
Pārvērš tos par mirgojošu
Dimanttērpu.

Zemeslode ir kā liels skudrupūznis.
Mēs cilvēki – čaklās skudras.
Katram savs darbs,
Katram sava vieta,
Katram savs uzdevums...

Vasaras otrajā pusē
Mani valdzina sienāžu dziesmas.
Bet arī skumdina sisināšana –
Vasara noriet, vasara paiet,
Vēl viena skaista vasara beidzas.
Cik vasaru man vēl atlicis?

Cik daži cilvēki līdzīgi lapsenēm!
Lapsene sitas pret loga rūti,
Gribēdama izklūt ārā.
Ja paņemsi rokās, lai tai palīdzētu,
Pretī saņemsi dzēlienu asu.

Lietu aumaļām līst
Vairākas dienas bez mitas.
Dārzs ir izmircis dubļos.
Visi augi apdzērušies,
Sagūlušī pie zemes.

= 8 =
JOKI

Divi dzērāji iznāk no veikala, no kabatas laukā spīd pudeles kakliņš. Viens saka otram:

„Vai tu zini ar ko policists atšķiras no mērkaķa?”

Aiz muguras nāk policists un to dzird:

„Nu ar ko tad?” – tas jautā.

„Ne ar ko, policista kungs, pilnīgi ne ar ko!”

Divas čūskas galīgā „ķēmā” iznāk no bāra. Viena prasa otrai:

„Vai tu neatceries, kura no mums bija indīga?”

„Neatceros, kādēļ tā jautā?”

„Es tikko sev iekodu mēlē.”

Alūksnē kādreiz padomju laikos par rajona padomes priekšsēdētāju ievēlēja vīrieti vārdā Svars. Viņš apbraukā rajonu un iepazīstas ar visiem svarīgākajiem rajona priekšsēdētājiem. Iegriežas arī Alsviķu pienotavā, kur priekšsēdētājs ir miesas ļoti tukls vīrs.

Svars sasveicinoties sniedz roku un saka: „Svars.”

Pienotavas priekšnieks atbild: „120 kilogrami.”

Vecāki saviem trijiem bērniem māca, ka izejot no istabas jāizslēdz gaisma, lai naudiņa netērētos. Pēc kādām dienām lielā māsa pasauc abus mazākos uz istabu un rādot uz vadiem pie griestiem saka:

„Kurš neizslēdza gaismu, vai jūs neredzat kā naudiņa pa griestiem skrien.”

Atbraucot no laukiem, lai vieglāk lauku labumus sanest iekšā, tētis ie brauc mašīnu dziļāk pagalmā.

Piecgadīgā meitiņa noelšas:

„Nu gan mēs iejaucāmies, kā mēs iztiksimies?”

Māmiņa ar dēliņu pastaigājas. Māte skaidro dēlam par to, kas mašīnai ir kabīne, kas piekabe.

„Tam traktoram gan ir liela piekabene.”

Žirafe un zvirbulis ēd pie viena koka, žirafe – lapas,

zvirbulis – kāpuriņus. Žirafe saka zvirbulim:

„Tu gan ātri ēd, es gan lēnītēm ar baudu, ar baudu!”

Abi pārēdas un sāk vemt.

Zvirbulis: „Es, cik ātri ēdu, tik ātri arī atbrīvojos, bet tu gan, žirafīt, ar baudu, ar baudu...”

Ārzemju zinātnieki eksperimentu rezultātā atklājuši, ka anekdotes par blondīnēm neattiecas uz dabīgajām blondīnēm, bet gan uz krāsotajām blondīnēm.

„Kas notiek ja blondīne norij mušu?”

„Viņai smadzeņu vairāk ir vēderā nekā galvā.”

Runcis sēž uz viena jumta, kaķenīte uz otra jumta, skatās viens uz otru un smaida.

Runcis: „Ņau! Iesim pastaigāties?”

Kaķenīte: „Ņau! Vai ņaudiņa ir?”

Runcis: „Ņau!”

Kaķenīte: „Nu tad ņikā.”

Runcis dusmīgi: „Ak, tu ņauka, tāda!”

VEF Alūksnes filiālē priekšnieks bija Zajacs, priekšnieka vietnieks Zaķis. Viena no kantora darbiniecēm darbojās „Truškopju biedrībā.” Zvana telefons. Zajacs paceļ klausuli.

Zvanītājs: „Vai truškopju biedrība.”

Zajacs: „Nē šeit atrodas tikai zaķi.”

Rudens ballīte Pacientu klubīnā.

*„Klāt atkal rudens – ar saules zeltā pielijušo lapu klāstu.
Ar rudzu statiem un dzērvju zvaniem, gulbju atvadām –
Skumju un prieka nokrāsām dvēseles apcirkņos.”*

(V. Kokle – Līviņa)

„Rudentiņš bagāts vīrs” – tā varētu nosaukt 13. oktobri mūsu slimnīcā. Par ballīti jau bija izziņots iepriekš, lai visi varētu izdomāt, izplānot kā reklamēt savas nodaļas kulinārijas brīnumus.

Jau no rīta dažās nodaļās gar galdiem un plītīm rosījās pacienti un darba instruktori, arī sanitārītes. Pirms 14.00 tika saklāti galdi un tad varēja pa īstam sākties baļļuks. Pirmās sevi reklamēja 1. nodaļas meitenes. Pati bija pārsteigta par plašo salātiņu un citu gardumu klāstu. Liels paldies pacientiem, sanitārītēm un, galvenais, darba instruktorei Vizbulītei Melnei. Neskatoties uz savu aizņemtību, viņa vienmēr atrod laiku iegriezties pie mūsu pacientēm, uzmundrināt un iedrošināt mūs.

Tad sekoja 6. nodaļas „Pēcsvētku salātu” prezentācija. Vēlreiz pārliecinājāmies par Ingas Siliņas talantu. Šoreiz viņa, kā īsta aktrise, radīja cik grūti otrā dienā pēc „tusiņa” gatavot salātus.

5. nodaļai kopējie salāti bija kā draudzības kauss. Tajā bija sakārtoti daudz dārzeņi.

9. nodaļas pušiem bija izdevies izgatavot uzkodas, kas sastāvēja no maizītes, desas un vīnogām.

10. nodaļas puši mūs palutināja ar siltām picām. Tas bija vareni!

Pēc prezentācijas sekoja degustācija un balsošana. Katram bija iespēja nobalsot par garšīgajām vēltēm. Visu tad rezumēja žūrijas komisija. Visām nodaļām, kuras piedalījās izstādē, tika diplomu un balvas. Es domāju, ka neviens no rudens baļļuka neaizgāja neapmierināts!

Pa vidu visām izdarībām dejotmīļi varēja arī izkustināt kājas deju ritmos.

Kāpēc kaut ko līdzīgu neatkārtot uz Ziemassvētkiem?

Rudens talkas slimnīcas parkā.

*„... Teic ļaudis:
„Rudentiņš ir bagāts!”
Bet kādēļ nesaka:
„Koki bagāti?”
Jo koki dāsni
Rudens zeltu kaisa...”*

/I. Siliņa/

Šogad rudens izvērtās garš, bet brīnišķīgs. Tas sākas piesardzīgi. Vispirms rāmi iekrāsoja mežvīnus pie mājām. Tad mazliet lika nosarkt kļavām un bērzus pārvērta par saulainām strīpām uz citu koku fona. Pēc tam atvasaras ota ņēma priekšā apses un liepas, neatstājot bez uzmanības arī alkšņus.

Taču mums tas sagādāja darbu, jo vēlējamies, lai apkārt būtu skaisti un glīti sakopts parks. Prieks par visu nodaļu čaklajiem darboņiem. Kā skudras visi gādāja lai darbs tiktu ātrāk padarīts. Paldies personālam, kas pacientus paskubināja uz talkām, par sagādātajiem darba rīkiem un arī līdzdarbošanos. Īpašs paldies 9. nodaļas pušiem, kuri palīdzēja sakasītās lapas iekraut traktora piekabē.

Pašiem talciniekiem prieks par skaisti sakopto parku. Gan pārējiem pacientiem, gan mūsu ciemiņiem vienmēr ir patīcis pastaigāties pa taciņām, kuras ved no vienas nodaļas un otrā.

4. novembrī mūsu Sveta un Daiga aicināja mūs sakopt klubīņa apkārtni. Lai arī bijām tikai 5 talcinieki, tomēr darbiņš labi veicas un ar lapām ātri tikām galā. Paldies Svetai par uzmundrinošiem vārdiem un Daigai par cienastu talkas noslēgumā. Kaut gan jutām nelielu nogurumu, tomēr bija patīkami atskatīties uz padarīto.

Pacientu kluba apmeklētāja vārdā – Ilze Vimba.

*Šo avīzes numuru veidoja :Sandra Pakalne, Guna Drēgere, Inga Siliņa, Daiga Lapiņa, Ilze Vimba,
Daira Kozure, Viesturs Siliņš, Svetlana Pehure.*

Mūsu adrese: Strenču PNS, RC „RASA”, avīze „PARKS” Strenči, Valkas iela 11, LV – 4730.